

"Tản Mạn" về Vietnam War

Châu Tiên Khương

Người Việt nào - đã sinh và sống tại Việt nam suốt ba phần tư đầu thế kỷ hai mươi - tất biết rõ trong khoảng thời gian ấy quê hương chúng ta là bãi chiến trường của trận chiến ác liệt, dai dẳng, giữa khối "Tự do Dân Chủ" và khối "Độc tài Toàn trị"... do đó chắc không thể đồng ý với dư luận Mỹ vốn chịu ảnh hưởng truyền thông, đã đơn giản gọi cuộc chiến phức tạp này là "Vietnam war".

Cách gọi đơn gọn, hiểu theo lối Mỹ, "Vietnam war" không xác định đúng thực chất phức tạp của cuộc chiến đặc biệt trên quê hương chúng ta. Nó chỉ gọi lên phần nào - và chỉ trong phần đó thôi - chiến sự mà Mỹ đã tích cực và trực tiếp tham dự từ năm 1964 đến năm 1973, để rồi chính Mỹ sau đó bỏ rơi chiến hữu đồng minh, triệt thoái quân về xứ, khiến Việt nam Cộng hòa phải đơn phương chống cự cả "khối Cộng sản xâm lăng" mà Nga và Tàu, khác với Mỹ, đã quyết tâm yểm trợ đồng chí Bắc Việt của họ tới chiến thắng cuối cùng. Sự đầu hàng của ông Tổng thống Dương văn Minh là cơ hội để Cộng sản Việt Nam huyênh hoang khoe khoang cùng khắp thế giới là Mỹ cường quốc số 1 đã bị Bắc Việt đánh bại đến phải "cút" như Hồ chí Minh "cha già của họ" đã từng quyết đoán.

"Chiến tranh Việt Nam"

Cuộc chiến trên lãnh thổ Việt Nam từng kéo dài qua thời gian, toả rộng trong không gian, biến thể biến chất để trở thành chiến tranh quốc tế. Có thể Việt Nam Cộng Hoà được các quốc gia yêu tự do ngưỡng mộ gọi là "tiền đồn của Thế giới Tự Do" vì đã anh dũng ngăn chặn sự bành trướng của "Đế quốc Cộng sản" luôn đứng sau lưng Bắc Việt dùng Bắc Việt "làm thuẫn" bao che, để chỉ huy một tập đoàn người, nếu không hiểu danh mưu toan ghi tên vào lịch sử, thì cũng thuộc loại đam mê quyền bính đem học thuyết ngoại bang làm hào quang chói mắt thế hệ trẻ, tạo dựng ở họ giấc mơ hào hùng lãng mạng, quyết hy sinh thân thể, "làm mâu" thế chết hiên ngang nơi chiến trường để dân gian đời đời tưởng nhớ. Trái lại cấp lãnh đạo không hẳn là anh hùng dọc ngang trận mạc, coi chết nhẹ như lông hồng. Họ chỉ là những "mưu sĩ" ẩn mình trong rừng cây dày mật tàn lá um tùm, hay trong hang động sâu thẳm quanh co hiểm trở... rồi qua các tay sai dưới trướng, kích thích hàng vạn người lăn xả vào chiến trận hy sinh diệt địch để... khi mọi sự an bài theo kế sách, chớp bu lãnh đạo ung dung thanh thản bước lên ngai vàng ngự trị. Cũng có thể họ là những người cuồng si ngông cuồng, truyền bá ảo vọng hão huyền tựa như những lời kinh kệ nhứt tụng, tuy viễn vông, nhưng lại lần hồi thâm nhập vào trí óc tâm tư của bao thế hệ cuồng tín, ngỡ mình sẽ xây dựng một xã hội tuyệt vời, không mấy chú ý đến thực tại đời sống. Đời người ngắn lắm. Ta có lý hay không khi vứt bỏ không luyến tiếc cái "THỰC" đang nắm giữ đổi lấy cái "HƯ" giả tưởng, cơ động nhằm kích thích nhân dân chấp nhận vai trò "tiền phương" hy sinh cho tập đoàn đầu não quốc tế mà ý đồ là chiếm vùng Đông Nam Á và hải phận Nam Thái Bình Dương dọn đường cho vọng tưởng tóm thu thế giới.

"Vietnam war"

Cách gọi đơn giản này dễ gây ngộ nhận về thực chất, tầm vóc cũng như không gian thời gian cuộc chiến mà dân Việt phải gánh chịu trên lãnh thổ mình từ đời cha đến đời con, nhà tan cửa nát, dân chết hàng triệu, máu đào tuông chảy loang lổ khắp nơi, trên núi cao, trong rừng thẳm, thân thì hoà tan theo ngọn thác dòng suối, trôi trên nước chảy ra sông dài, biển rộng, dạt phôi trên đảo hoang, vùi lấp nơi cồn lạ, xương trắng chất chồng khắp chốn, dưới bùn lầy nước đọng, bên bờ lau gò sậy, cạnh chòm tre bụi trúc, vương theo bèo nổi bìm trôi để rồi... với sự đầu hàng do mưu lược chánh trị của bạn đồng minh, cả trăm ngàn đồng bạn chiến hữu bị lừa tống vào trại tù cải tạo, cả triệu đồng bào ruột thịt nhà đất bị tịch thu, già trẻ bị lừa đi khấn hoang trên những vùng "kinh tế mới" sương lam chướng khí, sinh lầy hoang dã, khiến hàng triệu người phải mạo hiểm bỏ quê cha đất mẹ đào thoát ra đi: kẻ băng rừng, người vượt biển. Bao nhiêu kẻ đã chết, thân thi làm mồi cho thú rừng cá biển.

Thật ra cuộc chiến trên quê hương nhỏ bé của chúng ta, cũng như cuộc chiến trên lãnh thổ eo hẹp của xứ Triều Tiên, đều là sự chuyển mình sang bạo lực "nóng" từ tình trạng "chiến tranh lạnh" đã xảy ra sau ngày 8 tháng 5 năm 1945 khi Đức quốc xã bại binh, Hitler tự tử, Đức đầu hàng, đưa đến chia vùng đóng quân trên lãnh thổ Đức giữa Liên minh Anh Mỹ Nga, nhứt là với sự cắt phân thủ đô Berlin thành khu vực, chia nhau theo thỏa hiệp Yalta duyệt y bởi hội nghị Potsdam, từng gây mâu thuẫn quyền lợi khiến có trạng thái "gườm nhau sẵn sàng chiến tranh" nhưng tự kềm chế không nổ súng, do đó có cái gọi là "chiến tranh lạnh giữa Anh, Mỹ, và Liên Xô." Mỗi khối có nhiều xứ, lắm khi vì quyền lợi riêng nên tùy giai đoạn mà lộ dần mâu thuẫn qua những ý đồ thầm kín.

Trong cuộc chiến chống "khối tự do", Trung hoa với kích thước đất nước to rộng, dân số lớn đông, có quá trình lịch sử văn minh biểu tượng, nên Mao Trạch Đông - với bản lãnh cá nhân, tài trí và kinh nghiệm tranh quyền trong nội bộ Cộng sản Tàu - mơ nắm quyền lãnh đạo toàn khối Cộng sản thế giới sau khi cả xứ Tàu đã thuộc về Mao. Hơn nữa khi Staline mất phần (1953) tại Nga sô có tranh quyền bản giết nhau giữa Malenkov, Molotov, Béria khiến Mao Trạch Đông đưa mắt nhìn thế cuộc, ao ước nắm ngôi lãnh đạo toàn khối Cộng sản thế giới trong tương lai, một khi thời cơ hội đủ điều kiện khách quan thuận lợi.

Khối Tự do cũng thế thôi. Dù cùng chống Cộng nhưng thể chế khác nhau quyền lợi khác biệt, khó có đồng tâm nhứt trí lâu dài. Vì Tướng Pháp de Gaulle e Mỹ chấm dứt chủ quyền Pháp trên bán đảo Đông dương với nguyên lý "dân tộc tự quyết" mà Tổng thống Roosevelt đã phải thuyết phục Churchill để cùng công bố chung trong bản "Tuyên ngôn Bắc Đại Tây Dương". Chính dư luận Pháp cũng lên án mưu toan tái chiếm Đông Dương của Thực dân Pháp, cho đó là chiến tranh như bản (sale guerre) chỉ làm ô danh Pháp. Thế nhưng tướng de Gaulle vẫn mưu toan dùng quân sự tái lập chủ quyền Pháp trên Việt nam. Hành động này lại được Anh quốc mặc nhiên ủng hộ vì chính Anh cũng mơ giữ nguyên Liên hiệp Anh.

Mỹ cũng thế thôi. Là người Việt nam ai lại chẳng oán hận Mỹ khi thấy Mỹ cân phân quyền lợi, tính toán phương cách dứt khoát bỏ rơi xứ bạn, với lời nhẩn tâm "nó càng chết sớm càng tốt" khiến một số chánh khách như Bunker, một số tướng lãnh như Westmoreland, đã công khai lên án hành vi phản bội đâm sau lưng bạn đồng minh. Dân Mỹ khi rõ ngọn ngành đã tận tình tận lực tranh thủ giúp người tỵ nạn Việt nam để lượng tâm bớt cần rức, an ủi tinh thần ngay cả quân lính Mỹ, đã có một đạo, bị coi như đồng phạm tội ác vì đã cực lực chiến đấu bên cạnh dân quân Việt Nam Cộng Hòa trong chiến tranh ngăn chặn xâm lược của Cộng sản miền Bắc. Những lính Mỹ này đã phải bao lần rơi lệ thảm, phát điên phát khùng khi bắt gặp những cái nhìn lạnh lùng khinh rẻ của kẻ tham dự biểu tình vô tâm. Đó là nỗi uất ức của lính - Việt và Mỹ – đã từng trực diện đứng thẳng lên nhìn kẻ địch xâm lăng đang muốn chiếm đất đoạt nhà, mưu toan cưỡng chế, áp đặt lên nhân dân, cuồng vọng phi lý. Những người có lối sống hào hùng hiên ngang đó bây giờ tùy quốc tịch và nơi sống, vẫn còn bị ít nhiều khinh rẻ. Nếu chiến binh Mỹ qua Việt Nam bảo vệ thế giới tự do có lúc bị dư luận quần chúng Mỹ coi như kẻ đồng phạm tội ác thì những lính Việt nam có thời cũng bị coi như ác ôn chỉ vì chống xâm lăng bảo vệ dân nên dọc ngang chiến đấu trên khắp nẻo đường đất nước, ngăn chặn mưu toan của những kẻ cuồng si mơ chiếm đất nước ta để trong tương lai biến dân Việt thành người vô tổ quốc, xứ Việt thành "thành tố" của Xã hội Chủ nghĩa... trong cái gọi là cách mạng mà hiện nay những lãnh đạo họ đã trở thành những đại gia giàu sụ, quyền thế bao trùm, nắm luật trong tay vừa tự làm luật vừa dùng luật trừng phạt những ai còn phân vân ngờ vực con đường dẫn dắt đến thiên đường Cộng sản, mặc dù thủ lĩnh tối cao của họ đã "hớ" khi nói "đến cuối thế kỷ này biết có xã hội chủ nghĩa hay chưa". Chúng ta với tuổi đời hiện tại, có ai dám nghĩ có thể sống đến cuối thế kỷ 21 để được biết có hay không, hầu thương thân phận dân Việt đã phải hy sinh đời hiện tại để vọng tưởng tương lai hãy còn trong mù trong mờ.

Vì sao nên nổi?

Cuối năm 1960, bộ-đội chính-quy Bắc Việt xây-dựng những đường tiếp vận nằm trong lãnh thổ Lào. Đó chính là tiền thân đường mòn Hồ-Chí-Minh. Tổng-thống Eisenhower khi chấm dứt nhiệm kỳ đã, hơn lúc giao quyền cho tân Tổng thống Mỹ, có khuyến cáo John F. Kennedy nên can-thiệp vào Lào; nếu không làm thì, do vị thế chiến lược của Lào, toàn bộ Đông Nam Á sẽ mất vào tay Cộng-sản. Kennedy chủ trương ngược lại: "*Nếu chúng ta phải chiến-đấu ở Đông-Nam-Á thì chỉ chiến đấu ở Việt-Nam; it ra ở đó người Việt-Nam còn có quyết-tâm chiến đấu chống trả cộng-sản. Lại thêm có đến một triệu người tị-nạn Cộng-sản đã bỏ miền Bắc vào định cư ở Nam. Việt-Nam chính là nơi mà chúng ta muốn.*" TT Kennedy liền viện-trợ ào-ạt cho Nam Việt-Nam tăng thêm số cố vấn từ 1.000 lên đến 16.000 người. Trái lại ông ta cho rút hết cố vấn Mỹ khỏi Lào vì thế sau nầy Cộng sản có "đường mòn Hồ chí Minh" xuyên Lào chuyển vận binh lính vũ khí vào Nam chiếm Tây Nguyên là vùng chiến lược, đoạt Ban mê Thuột là địa điểm yết hầu của VNCH.

Năm 1962 thuở T.T. Diệm tạo được an ninh cho Miền Nam, chánh nghĩa cho quân đội, tinh thần quốc gia cho nhân dân, chấn-chỉnh được quân lực Việt-Nam Cộng-Hòa, ổn định được guồng máy-hành chánh và áp dụng Quốc-sách Ấp-Chiến-Lược, xây dựng "Khu trù mật"... nên liên-tục chiến thắng cộng-sản trong 2 năm liền 1962- 63. Nhưng Mỹ lại muốn chiến thắng "chớp nhoáng" nên đã yêu cầu Chánh quyền miền Nam để Mỹ đổ quân vào Việt Nam. Tổng thống Diệm không đồng ý. Theo ông Diệm dân Việt không muốn thấy quân nước ngoài ào ạt đổ vào Việt nam truy bức tiêu diệt Việt cộng thay mình, vì đó chính là nghĩa vụ của người Việt. Tức thì truyền thông phản chiến Mỹ khuấy động quần chúng lên án ông Diệm đàn áp Phật giáo truy bức các nhà chánh trị đối lập, ngấm thương thuyết với Hồ chí Minh... khiến Kennedy với Cabot Lodge cùng mưu tính áp lực trên ông Diệm chủ trương tách ông ra khỏi "ảnh hưởng" của vợ chồng "Ngô đình Nhu – Trần lệ Xuân." Ngày 1 tháng 11 năm 1963, chánh quyền Việt Nam bị lật đổ bởi quân đội

Việt Nam, hai ông Diệm Nhu bị giết ngay ngày hôm sau tức 2 tháng 11 năm 1963. Chỉ non tháng sau Tổng thống Kennedy bị ám sát tại Dallas. Phó Tổng Thống Johnson tuyên thệ nhậm chức Tổng thống Mỹ.

Để tham gia trực tiếp vào Việt Nam, qua lệnh của Tổng thống Johnson, quân lính Mỹ được chuyển thẳng sang Việt Nam để trực tiếp đảm nhiệm vai trò chủ lực chiến trường... lấy cơ quân lực Cộng hòa VN, "đã mệt mỏi." Nhưng có lắm trận mới biết rằng quân Mỹ tuy thừa sức đánh bại Việt cộng nhưng không thể tiêu diệt du kích và bình định nông thôn. Chiến tranh kéo dài... tất nhiên tạo hậu quả chánh trị phản chiến phát sinh trên đất Mỹ. Các thế lực chánh trị Mỹ, như thời cơ, phát động phong trào chống đối chánh quyền Mỹ ngay trên đất Mỹ và trong lòng nhân dân Mỹ. Sự chống đối lên cao đến mức độ Johnson biết không thể thắng trong nhiệm kỳ bầu cử Tổng thống sắp tới nên tuyên bố không ứng cử.

Thế là Nixon đắc cử Tổng thống và áp dụng chính sách theo đường lối chiến lược cố vấn bởi Kissinger:

1. bắt tay Trung Quốc (với ý đồ tạo mâu thuẫn trong khối cộng sản đặc biệt giữa Nga Xô và Trung Quốc) vì Tàu không chấp nhận chỉ đạo của Liên xô,
2. Trung quốc đang ngập ngừng hé mở kinh tế ra ngoài, thị trường rộng lớn của Tàu hấp dẫn các nhà tài phiệt Mỹ.

Hướng chi trong thế chiến tranh tại Việt Nam, qua thương lượng với Nga, Tàu giành quyền đơn độc đảm nhận cung ứng lương thảo cần thiết và khí cụ võ trang tân tiến cho quân đội Cộng sản Bắc Việt. Tàu trở thành cơ quan đầu não tuy không tuyên bố nhưng trực tiếp chỉ đạo chiến trường Việt Nam. Vì thế có việc Kissinger bí mật sang Trung quốc mở đường cho Nixon gặp Mao Trạch Đông. Muốn làm dịu căng thẳng, trấn an đối phương, Mỹ đơn phương rút bớt quân ra khỏi Việt Nam và đôi bên thương thuyết, đi lần đến hiệp định Paris, Mỹ tuyên bố sẵn sàng rút hết quân ra khỏi chiến trường Việt nam

Ngay từ lúc Mỹ bí mật thương thuyết với Trung Cộng cho đến khi các phe chánh thức hội đàm tại Paris, **ý đồ rút quân của Mỹ không làm nao núng quân lực Việt Nam Cộng hoà. Quân lực Cộng hòa vẫn vùng lên trên khắp nẻo đường đất nước, đảm nhận vai trò bảo vệ quê hương.**

Năm 1968, khi mở cuộc tấn công toàn diện trên khắp lãnh thổ miền Nam, như hưu chiến Tết Mậu Thân, Cộng sản nghĩ sẽ kết thúc chiến cuộc bằng một đòn ngoạn mục. Nào ngờ quân đội Cộng hoà đơn phương phản công, khiến họ bị đánh bật ra khắp nơi và lần đầu tiên ta chứng kiến từng mảng lớn quân miền Bắc kéo ra đầu hàng. Quân Giải phóng của Mặt Trận tiêu tan và từ đó về sau mất đi vai trò chủ lực. **Cộng Sản thất bại trong chiến sự! Thất bại trong dân vận!** Không nơi nào nhân dân "vùng dậy làm cách mạng". Giấc mơ của Hồ chí Minh đổ vỡ, ông chết năm sau (1969) khi hòa đàm Paris mở được vài tháng. Mong của quân "Giải Phóng" tan tành, từ đó về sau họ bám vào bộ đội miền Bắc "theo đóm ăn tàn".

Năm 1972, như mùa khô ráo, Bắc Việt lại tấn công lần nữa. Quân đội Cộng Hoà lại **đơn phương** chống cự và đẩy lùi xâm lăng. **Những trận chiến chặn đứng địch ngay trên bờ sông Mỹ Chánh bảo vệ cố đô Huế, giữ vững An lộc để rồi lần lượt giải vây An Lộc, đoạt lại cố thành Quảng Trị... là những chiến tích oai hùng sáng ngời dũng khí. Mùa Hè đỏ lửa minh chứng sự can cường của quân đội quốc gia.**

Hai chiến thắng điển hình Tết Mậu Thân và Mùa Hè Đỏ Lửa của quân lực V.N.C.H. đã tạo sự ngỡ ngàng mộ và kính phục của quan chức Mỹ. Nhưng Nixon, dưới áp lực của phong trào phản chiến, đã ưng ý với mưu đồ của Kissinger, thuyết phục tổng thống Nguyễn văn Thiệu ký bằng được hiệp định Paris bằng cách cam kết sẽ can thiệp trở lại nếu Bắc Việt bội ước không tôn trọng nghĩa vụ qui định. "*Đại Sứ Bunker nhớ đã tự tay đưa cho Tổng Thống Thiệu ba bức thư cam kết của Tổng Thống Nixon giúp Việt Nam nếu cộng sản vi phạm trắng trợn hiệp định. Nhưng ông Bunker nói, "Quốc Hội bó tay chúng ta và kết quả là nước Mỹ đã bội phản". Ông Bunker tuyên bố rõ ràng: «Tôi không thể hình dung được làm sao Tổng Thống Thiệu có thể biết trước cung cách và hành động **điểm nhục** ấy của Hoa Kỳ»*

Tại sao quan chức Mỹ có trách nhiệm tại Việt Nam đều quan niệm rằng Nixon đã phản bội Việt Nam Cộng Hoà? Tại sao Hoa Kỳ cúi đầu nuốt nhục để Hà nội vui mừng với thắng lớn?

- Tại dân Mỹ chủ hòa áp lực lên Nhà nước Mỹ?
- Tại Nixon "lúng túng trong vụ Watergate"?
- Tại Mỹ đã nhận định sai ""tính chất "của chiến tranh Việt nam nên chẳng những đánh mà không dám thắng chỉ cố thủ khi bị VC đánh mình? Dù chúng bại binh, mình không được truy kích, mà còn cản ngăn không cho VNCH vượt sông Bến Hải tiến đánh miền Bắc.

Có đọc các điều 1 và 2 của hiệp định, ta nhận được **tinh thần chủ bại của Mỹ** và điều 9 về quyền tự quyết của miền Nam thật ra chỉ nhằm gỡ "danh dự " Mỹ, chữa thẹn sự bại binh trước dư luận thế giới mà thôi. Nguyễn văn Thiệu biết thế nên đã róm lệ nhiều lần khi tiếp các đoàn thể nhân dân tại dinh "Độc Lập".

.....

Suy Luận:

Nhưng đó cũng là bài học cho những ai từng có hoài bão chánh trị. Trên chính trường ai ai cũng hành sự theo quyền lợi của xứ sở, tùy thời cơ trong hiện thực với lối nhìn viễn ảnh tương lai và chiều hướng tiến hóa của xã hội. Dù Mỹ có hối tiếc ân hận đã phản bội Việt nam đi nữa, quyền lợi của Mỹ bây giờ và sau này vẫn là tối thượng. Sự việc nào khiến Mỹ quan tâm nhứt? Chắc chắn không phải Vị tha và Bác ái đâu. Đó là vị thế "đầu đàn" và lối nhìn của Mỹ về những vấn đề chỉ liên quan đến quyền lợi nước Mỹ và của chính họ thôi. Quyền lợi của Mỹ nằm ở vị thế "**leader**." Bây giờ phải giữ vững và trong tương lai phải cũng cố hơn nữa khi có cường quốc khác lăm le hất Mỹ để chiếm lấy ngôi vị áp đảo, giành độc quyền lãnh đạo, nên thái độ phải như thế nào để phá vỡ những mưu toan ấy. Sự củng cố tương lai tùy thuộc vào cách giải quyết các vấn đề hiện tại. Có lúc "đau lòng" với hy sinh "hiện tại" nhưng rồi cũng phải làm để bảo vệ "tương lai". Quyền lợi "xứ "Mỹ trong tương lai là tối thượng lắm khi nó đòi hỏi dân Mỹ phải đổ "máu và nước mắt". Họ chẳng vui gì phản bội ta đâu chẳng qua vì họ lâm vào cái thời thế "thế thời phải thế."

Hãy tránh những giấc mơ hão huyền. Hãy bám vào thực tế. Ta có lợi ích riêng nhưng đừng quên lợi ích chung của xứ sở. Đòi người sẽ qua, các thế hệ lần lượt qua, nhưng nếu quốc gia còn, quyền lợi quốc gia phải còn? Ta là ai? Một cá nhân đơn lẻ trong khối gần 100 triệu người của 50 sắc tộc. Đòi ta ít khi quá trăm năm trong khi dân tộc ta đã sanh tồn suốt mấy ngàn năm qua và biết đâu lại chẳng sanh tồn cả ngàn năm nữa nếu người Việt vẫn một lòng yêu tổ quốc. Ta có thể "bán" ta vì ta là chủ đòi ta nhưng ta không có quyền, dù với bất cứ lý do nào "bán quê hương tổ quốc, bán dân tộc đồng bào." Tội lắm các bạn ạ ! Ai còn chút lương tâm hãy tự suy luận để tránh phải nghe "Hồn thiêng sông núi " Tâm Linh dân tộc "ngàn năm" nguyên rủa.

Nếu ngày nay vì ơn nghĩa cá nhân của bản thân, của "lãnh đạo", ngay cả của tập đoàn Đảng, hiến dâng lãnh thổ ta cho "Người", tha hóa dân tộc ta đến độ đồng hóa vào chủng tộc "Người" thì nỗi thẹn này ngàn thuở vẫn lưu danh. Hãy nhớ rằng tổ quốc là nơi nhân dân sanh thành dưỡng dục không hề dính liểu gì đến bất cứ hành vi của bất cứ cá nhân nào, tập đoàn nào, về những cam kết công khai hay thỏa thuận ngầm ngầm để kết buộc Tổ quốc và Dân tộc vào bất cứ trách vụ nào có phương hại đến sự tồn vong của Đất Nước và của Nhân Dân

Để thắng một cuộc chiến huynh đệ tương tàn đến độ dâng hiến lãnh hải, lãnh thổ quần đảo cho nước ngoài e rằng đây là vết nhục truyền đời và đó cũng là bằng cứ chứng minh *C.S. Việt nam yêu chuyên chính XHCN hơn yêu tổ quốc yêu đồng bào. Họ cam tâm làm kẻ "Thừa Sai Đế quốc " hơn là người có trọng trách "Lãnh đạo Quốc gia ".* Ý muốn từ thâm tâm của họ không phải "giải phóng đất nước". Họ đâu có dại khờ gì mà không biết nước Việt Nam đã độc lập từ tháng 3 năm 1945 thuở vua Bảo Đại tại quyền tuyên bố Việt nam độc lập sau khi Nhật trao trả chủ quyền cho Việt nam và thực trạng đó lại được xác nhận qua hiệp ước ngày 8 tháng 3 năm 1949 ký tại điện Elysées giữa Tổng thống Pháp Vincent Auriol và Cựu Hoàng đế Việt Nam Bảo Đại. Không phải vì không thích nhà vua mà ta coi hiệp ước này như không có. Thực sự cái mà người Cộng Sản muốn và quyết tâm chiếm cho kỳ được bằng mọi giá là *nắm lấy quyền lực để thống trị Việt Nam đặt cái xứ đã độc lập này dưới quyền uy của Chuyên Chính Vô Sản, nghĩa là dưới sự độc tài độc đoán toàn trị theo lời khuyên cáo của hai "Sư Tổ" "Xít Mao" chỉ đạo qua học thuyết "Mác-Lê" mà họ trân trọng thành kính luôn coi như "kinh nhật tụng"*

Ba năm sau năm 1972, vào mùa Xuân 1975, qua "chiến dịch Hồ chí Minh" Cộng sản *Bắc Việt bằng 5 mũi nhọn giáp công tiến chiếm miền Nam sau khi Mỹ tuân hành trách vụ cam kết theo hiệp định Paris tăng lời hứa của Tổng thống họ trước quốc gia dân tộc đồng minh. **Chánh quyền mới của Mỹ không tôn trọng lời cam kết sẽ oanh tạc Bắc quân nếu C.S. không tuân hành cam kết qua những điều khoản của hiệp định Paris.** Quốc hội Mỹ lại ngưng luôn viện trợ cho V.N.C.H.*
Thế là hết!

- Mỹ "cút "an toàn. Đồng minh theo "chiến lược " tháo chạy...
- Vết nhơ bắn lên quốc kỳ Mỹ! Mỹ "thản nhiên "chấp nhận... để quên

- *Quân đội V.N C.H. tan hàng, nhân dân yêu Tự do "nhào" ra biển thoát thân*
- *Ta cảm hờn...khắc ghi tâm khảm cảnh nước mất nhà tan nhân dân ly tán*
- *VN uất hận nỗi buồn vong quốc.Mỹ thỏa mãn với mưu đồ chiến lược*
- *Ta "Mất" tất cả vì ta bại...*
- *Ta bại...vì người bạn chiến hữu đồng minh bội phản chọn kẻ thù xưa làm người bạn mới*
- *Mỹ vẫn "Còn" và "Còn" tất cả...*
- *Ngay cả vị thế siêu cường vì Mỹ biết nhơn thời cơ... bỏ bạn*
- *Thực sự C S có thắng Mỹ không ?*
- *Hãy thực tế và khách quan nhìn sự việc để luận suy*

Người Cộng sản nhập tâm giáo điều "Mác xít". Khi nắm chuyên chính họ theo sát chính sách Nga Tàu, chỉ biết đàn anh của họ chớ đâu thông cảm với ta, đâu vương vấn tâm linh và tình người dù cùng là đồng bào dù cùng là người Việt với nhau. Trong mắt họ ta chỉ là kẻ phản động mà họ "giết không tiếc, diệt không thương" trong khi ta nhìn họ mà thương vì nghĩ rằng họ vướng vào căn bệnh trầm kha của cuồng si vọng tưởng; chưa biết có Trời hay không mà vội theo cách "phách lối" của lãnh đạo, phát ngôn bừa bãi về "thăng trời phản động". Thương cho họ đã đánh mất tình người. Ta chỉ ước ao có cuộc sống tầm thường " làm người" trong xứ tự do. Vì Tự do ta bỏ xứ ra đi gạt nước mắt giã từ làng mạc, bạn bè, hàng xóm đã mấy đời liên hệ nhau trong nỗi đau, niềm vui, lá lành đùm lá rách. Cả ngàn năm bị Trung quốc đàn áp thống trị, gần trăm năm bị Thực dân Pháp đô hộ bóc lột ta vẫn là ta, là dân Việt kiên trì bám lấy đất tổ tiên để lại, gìn giữ mồ mả nơi bao người xưa đã chọn gởi thây... **Vậy mà ngày nay với Việt nam độc lập ta phải bỏ xứ ra đi.**

Kẻ nắm quyền lộng hành áp đặt trên xứ ta một guồng máy thống trị phi nhơn, một nếp sống xã hội phi dân tộc. Họ coi nhẹ tình nghĩa, nhìn dân không thấy "người" chỉ thấy toàn kẻ phản động, toàn kẻ thù giai cấp rồi lại nghĩ cần phải cải tạo chúng ; ta thành những kẻ biết đầu hàng giai cấp, biết nói sao đúng cách, biết *làm theo đúng phương pháp xã hội chủ nghĩa, không được tự mình công khai nêu lên ý kiến riêng, quan điểm riêng như ta đã từng sống trong cuộc đời bình thường, trong tập quán dân chủ tự do mà nhân dân ta đã sống truyền đời, ngay trong thời miền Nam lập quốc dù có thuở vốn là thuộc địa của Thực dân Pháp.*

Tìm hiểu để nhận biết bản chất con người đương đại ; nghiên ngẫm nguyên lý Mác xít phải theo, để qua ải trần ai gian khổ của Xã Hội Chủ Nghĩa, dần thân vào "Lò Bát Quái" của Thái Thượng Lão Quân để "tôi" luyện "thành nhân vật kiệt xuất hội đủ tài năng xây dựng Thế Giới Đại Đồng Cộng Sản Chủ Nghĩa ?

Có lẽ nhận biết nỗi cam go của con đường trầm luân khổ ải đó nên một số người Cộng Sản tự lượng sức biết không theo nổi, đành bầu vùi vào quyền đương đại cùng con em cha chú lợi dụng thế lực đương thời, làm giàu thật to thật nhanh chớ cơ hội chuyển gia sản ra thế giới tư bản nghĩ rằng sau này thà sống đời trần thế tuy gian manh nhưng giàu sang hơn là làm người "kiệt xuất " tài ba, khổ công mấy độ mấy đời để xây dựng Thiên đường cõi thế không biết sẽ có hay không ?

Có lẽ biết ai ai cũng ngại khó e rằng công sức phải bỏ ra để xây dựng từ lớp "người" này sang lớp "người" khác, từ "kiếp trần" này sang "kiếp trần" khác, rồi...sẽ như bọt biển tan vỡ lịm đi khác chi "công Dả Trạng " nên Tổng bí thư đương thời đã phải thốt lời : "Liệu đến hết thế kỷ này ta có được Xã Hội Chủ Nghĩa hay chưa..."

Khác với những ai đã khẳng định: "Thế giới Cộng sản Mác Xít à? Nó chỉ là cái "bong bóng" đã vỡ tan! Lãnh đạo Đảng thận trọng hơn từ tốn hơn nhiều suy tư hơn nghĩ rằng: Liệu mình có "thối" được bong bóng không mà vội sợ nó sẽ tan vỡ?

Châu Tiến Khương

Xuân Vọng Đỗ Phủ

quốc phá sơn hà tại
thành xuân thảo mộc thâm
cảm thời hoa tiễn lệ
hận biệt điều kinh tâm
phong hỏa liên tam nguyệt
gia thơ để vạ cam

bạch đầu tao cánh đoản
hồn dục bất thăng trầm

Phỏng dịch

Hồn Nước đâu?

non sông đây! hồn nước đâu?
xuân về ủ dột rầu rầu cỏ cây
nhớ xưa hoa nhỏ lệ cay
chim cô thợ thần nhớ bầy kêu than
bao năm trần thủ hiên ngang
giờ đây lũy vỡ thành tan nát rồi
đầu xanh sớm bạc tóc thôi
oán nhìn con Tạo xoay thoi thăng trầm

TRỌNG KHANG – LAN CHÂU

Chúng tôi mạn phép đổi ý bốn câu cuối cùng của chính bản với mục đích nói lên lòng ngưỡng mộ đối với quân binh chủng Cộng hoà để tri ân họ đã xả thân cho đại nghĩa. Xin vong linh người xưa lượng thứ và xin bạn đọc giả thông cảm